

บรรณานุกรม

กัลยา ดิงศักดิ์ชัย, หม่อมราชวงศ์. (๒๕๔๗). หน่วยที่ ๑๔ : การเปลี่ยนแปลงของภาษา.

ใน นภลัย สุวรรณธาดา (บก.). เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๓ :

ภาษาศาสตร์สำหรับครู (พิมพ์ครั้งที่ ๑๑), หน้า ๓๖๕-๔๓๗ . นนทบุรี :

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

กุสุมา รัชมณี. (๒๕๒๖). ๓๐ ปีกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน มติชนสุดสัปดาห์. ปีที่ ๖

ฉบับที่ ๑๘๑๔ (กุมภาพันธ์). หน้า ๓๖.

จรัสวิไล จรูญโรจน์, หม่อมหลวง. (๒๕๔๕) ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จำนงค์ ทองประเสริฐ. (๒๕๔๗). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. วารสาร

ราชบัณฑิตยสถาน. ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม – กันยายน). หน้า ๘๔๖.

ชลิต นิยมธรรม และพวง บุษรารัตน์. (๒๕๔๒). จุกโรหิณี. สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้

(หน้า ๑๗๑๗ – ๑๗๑๘). กรุงเทพฯ : มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคาร

ไทยพาณิชย์.

ธรรมสภา. (๒๕๔๓). พระประวัติสมเด็จพระสังฆราชแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ๑๕ พระองค์.

กรุงเทพฯ : ธรรมสภา.

ธานีทร กรีวิเชียร. (๒๕๔๓). ภาษากฎหมายไทย. (พิมพ์ครั้งที่ ๕) กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธีระพันธ์ ถ.ทองคำ. (๒๕๓๔). รายงานผลการวิจัย เรื่อง การทำพจนานุกรมไทย – ไทย : อดีต –

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๓๘๕ – ๒๕๓๓). กรุงเทพฯ : โครงการวิจัยในโครงการณรงค์

เพื่อภาษาและวรรณคดีไทย เนื่องในวโรกาสสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรม

ราชกุมารีพระชนมายุครบ ๓๖ พรรษา ในปีพ.ศ. ๒๕๓๔ คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เนติมา พิพัฒน์กุล. (๒๕๔๕). การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำในหนังสือ

อักษรภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

บรรจบ พันธุเมธา (บรรณาธิการ). (๒๕๑๗). พจนานุกรมเขมร – ไทย ฉบับพระยาอนุมาน

ราชชน เล่ม ๑. กรุงเทพฯ : พจนานุกรมพระยาอนุมานราชชน.

บุญเรือน จันทรัฐผล. (๒๕๒๘). การวิเคราะห์พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕.

ปริยัญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ประจักษ์ ประภาพิตยากร. (๒๕๑๓). ภาษาไทยนี้ดีจริงแฮะ. กรุงเทพฯ : โอเดียนบุ๊กสโตร์.
ปราชญ์ ปรัชญาพันธ์. (๒๕๕๑, เมษายน ๑๒) หัวหน้าสาขาวิชานิติศาสตร์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครสวรรค์. สัมภาษณ์.

ปราณี กุลวนิชย์, กัลยา ดิงศักดิ์, หม่อมราชวงศ์, สุดาพร ลักษณินาวิน, และอมรา ประสิทธิ์
รัฐสินธุ์. (๒๕๓๓). ภาษาพัฒนา (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรีชา ช้างขวัญยืน. (๒๕๒๕). พิศายะพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕.

ศาสตร์แห่งภาษา. ฉบับที่ ๖ (มิถุนายน). หน้า ๘๒ – ๘๓.

เปลื้อง ณ นคร. (๒๕๔๔). พจนานุกรม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

พันธุ์ทิพย์ อินทยอด. (๒๕๔๕). การวิเคราะห์ความแตกต่างของคำศัพท์ระหว่างพจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ กับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
พ.ศ. ๒๕๔๒. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
มหาวิทยาลัยทักษิณ.

พิมพ์วิภา ดิอินทร์. (๒๕๓๘). วิเคราะห์คำซ้อนจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
พ.ศ. ๒๕๒๕. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
นเรศวร.

เพียรศิริ วงศ์วิธานนท์. (๒๕๔๓). หน่วยที่ ๑๓ ความหมาย. ใน นภลัย สุวรรณธาดา (บก.),
เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๓ : ภาษาศาสตร์สำหรับครู (พิมพ์ครั้งที่ ๑๑),
(หน้า ๒๘๗-๓๖๘). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

แม่นมาส ขวลิต (บก.) หนังสืออักษรธานินทร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๒๕). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์.

_____. (๒๕๓๕). หลักเกณฑ์การทับศัพท์. กรุงเทพฯ : ผู้แต่ง

_____. (๒๕๓๕). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ (พิมพ์ครั้งที่ ๖).
กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

_____. (๒๕๔๖). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๖ กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

ล้อม เฟื่องแก้ว. (๒๕๒๖). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ศิลปวัฒนธรรม.

ปีที่ ๔ ฉบับที่ ๘ (มิถุนายน). หน้า ๘๐ – ๘๔.

วิลยา ช้างขวัญยืน. (๒๕๔๗). การใช้พจนานุกรม ใน จุฬารัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน

อิมสำราญ (บก.). การใช้ภาษาไทย (หน้า ๑ – ๑๓). กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิจารณ์ พงษ์พานิช. (๒๕๕๐, พฤษภาคม ๘). นายแพทย์ประจำโรงพยาบาลสระแก้ว :

โรงพยาบาลสระแก้ว. สัมภาษณ์.

วิจิตร ภาณุพงศ์. (๒๕๔๗). หน่วยที่ ๘ : ไวยากรณ์โครงสร้าง : หมวดคำ. ใน นภลัย สุวรรณธาดา

(บก.), เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๓ (พิมพ์ครั้งที่ ๑๑) (หน้า ๘๕ – ๑๒๔).

นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. (๒๕๒๖). ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วิวัฒนาการภาษาไทยและ

ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

_____. (๒๕๓๓). ภาษาและภาษาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิบูลย์ เครื่องงาม. (๒๕๔๗). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. วารสาร

ราชบัณฑิตยสถาน. ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม – กันยายน). หน้า ๘๔๔ –
๘๔๕.

ศิลปากร, กรม. (๒๕๔๓). ขุนช้างขุนแผน (พิมพ์ครั้งที่ ๑๔). กรุงเทพฯ : ศิลปบรรณาการ.

สมเกียรติ อ่อนวิมล. (๒๕๔๗). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. วารสาร

ราชบัณฑิตยสถาน. ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๓ (กรกฎาคม – กันยายน). หน้า ๘๔๕ –
๘๔๖.

สวณิต ขมาภัย. (๒๕๔๐). หน่วยที่ ๓ : ภาษากับความคิด ใน ธิดา โมสิกรัตน์ (บก.). เอกสาร

การสอนชุดวิชาภาษาไทย ๑ (พิมพ์ครั้งที่ ๗) (หน้า ๑๒๗ – ๑๘๑). นนทบุรี
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สำนักพจนานุกรมมติชน. (๒๕๔๗). พจนานุกรมฉบับมติชน. กรุงเทพฯ : มติชน.

สุกัญญา ใจกล้า. (๒๕๔๕). การศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านคำและความหมายของคำภาษาบาลี –

สันสกฤต ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ และพ.ศ.

๒๕๔๒. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุชาติ พงษ์พานิช. (ม.ป.ป.). การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.

สุนิจ สุตันวิบูลย์. (๒๕๔๘). **อ่านอังกฤษให้สัมฤทธิ์ผล** (พิมพ์ครั้งที่ ๕). กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนทิตย์ บุญสมบัติ. (๒๕๔๐). หน่วยที่ ๑๐ : ประวัติการศึกษาตะวันออกและไทย ใน สิริวรรณ ศรีพล (บก.), **เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา** (หน้า ๓๕๓ – ๔๑๕). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

สุริยา รัตนกุล, คุณหญิง. (๒๕๔๔). **อรรถศาสตร์เบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.

เสริม วินิจฉัยกุล. (๒๕๒๕). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕**. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์. (๒๕๓๓). **ภาษาศาสตร์เหมาะสมเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ : ดันธรรม.